

Een weinig bekend Hoekje van mooi Nederland.

kans hebt weer het snelgevoete wild op uwe nadering te zien wegloopen, dat in heele scharen 't op een loopen stelde, toen in den jare 1795 de houthakkersbijl het zware bosch velde, dat van ouder tot ouder het Bergerbosch roem had gegeven.

We waren aan het dwalen en droomen in den naaldhouten tempel en voelden ons blijde gestemd door het spel der gulden zonnestralen op en door de kaarsendragende boomen, groote en kleine, toen we, opkijkende, een witte vrouwengedaante aan het eind van 't laantje zagen staan. Kon het anders of onze eerste gedachte was dat de witte juffer van het Monferland ons verscheen, die — evenals de Zeeuwsche godin Nehalennia — met een mandje aan haren arm zich indertijd placht te vertoonen? Die bestrafte wie haar bespote, zooals de voerman uit Beek ondervond die, door zijn Zeddensche makkers geprest om nog wat bij hen te blijven, schertsend zeide: dat niet te kunnen doen, omdat hij dien avond nog met de juffer van Monferland moest dansen, en op zijn kar den berg voorbij komend, dan ook door haar zoodanig ten dans werd genoopt dat hij na drie dagen een lijk was; — en zooals mede de ondervinding was van den landman, die haar miskend had, wien zij den moeizaam met heiplaggen volgeladen kar aan den voet haars bergs in een oogenblik 't onderst boven zette, doch zóo zacht dat man en paard volstrekt geen letsel kregen. Maar die ook beloonde wie haar eerde, naar de ervaring was van den jagersknecht, naast wien zich op zekeren dag juffer Monferland nederzette, waarna zij weldra weer opstond en op 'n zeker punt toeliep dat zij drie maal met haren voet bestampte en verdween, haren ijlings aldaar aan het graven getogen uitverkorene aldus een ijzeren kist vol schats aangeduid hebbend.

Zoo maakten we ons dan ook al op tot eerbied, te meer omdat ook deze gedaante een mandje aan den arm droeg. Nu, we hielden ons in die stemming van eerbied, toen we al spoedig door

de bijkomst van nog een juffrouw en daarop van een, twee, vijf, twintig, een heele troep zomersch-gekleede vrouwtjes-kinderen gewaar werden met een uitgaand meisjes-kostschool te doen te hebben. Zij kwamen uit Emmerik en waren over Elten op weg naar het Monferland, maar hier tusschen de gepluimde denneboomen hadden ze 't vrije oog verloren, wat haar aandreef ons eens den weg te vragen.

Wat een goede stoffage was die kleurige en levendige kinderschaar in het ernstige dennenbosch! Kleuriger nog door de overgieting van zonnelicht, en levendiger door de gestage afwisseling waarin zij zich groepeerde. Nu eens bijeen, dan weer verstrooid, nu bij velen, dan bij enkelen voorbijtrekkend, nu zus dan zoo samengevoegd, straks weer verspreid, deden zij door hun vroolijk gewirwar met telkens andere vermenging van hun zomersche hoeden en jurken ons het meest denken aan de vertooning van een schoonheidskijker op menschengroote.

En nog sprak ik niet van het veelstemmig concert dat daar deels in hoog-, deels in nederduitsch opsteeg en naar heinde en ver voortklonk uit hun aller in den toon der opgewektheid gestemde keelen. Onze wandeling had plots een doel gekregen: het was dat, om dit jeugdig volkje zoo ver op streek te brengen als maar eenigszins doenlijk was. Omkijkend kwamen er nog een handjevol

KASTEEL BIVANGK TE BEEK.